

tisse og Urimelige i denne Regel og paa enhver Maade strebt at komme bort derfra. Under saadanne Forhold, skulle vi ikke her sanktionere en Regel, som Retslivet selv har viist, at det ikke vedkender sig.

Th. Nielsen: Paa flere Forslagsstilleres Begne skal jeg udtale mig om abskillige Ændringsforslag, og da først om de, der findes opførte under Nr. 13, 14, 20, 21, 54 og 60. Disse Forslag hænge nemlig sammen, og jeg kan altsaa udtale mig om dem under Et. Lovforslaget i det Hele taget gaar jo ud paa, dels at faae en hurtigere Behandling af Boer og dels at de paa-gjældende Arvinger kunne faae en større Naabighed over dem, og det er i samme Retning vore Ændringsforslag gaa; altsaa veed jeg, at de ere i Overensstemmelse med selve Lovforslagets Aand. Det vil jo ses af Lovforslaget, at offentligt Skifte skal finde Sted, naar der dels er umyndige og dels er fraværende Arvinger. Hvad nu de Umyndige angaar, da har Lovforslaget dog tilladt om just ikke privat Skifte, saa dog, at der findes en meget stor Indskrænkning Sted i det offentlige Skifte, idet Arv og Gjæld, selv hvor der er umyndige Arvinger, kan vedgaa, ligesom ogsaa privat Skifte efter § 74 kan finde Sted til en vis Grad. Man naar Arv og Gjæld vedgaa, saa er det Offentliges Indgreb meget ringe. Lillige blive ogsaa Gebyrerne meget smaa, naar enten Arv og Gjæld vedgaa eller et privat Skifte finder Sted, idet der nemlig, naar Arvingerne skifte, selv under en meget lidet indgribende Kontrol efter § 74 kun skal ydes 1 pro mille. Med dette kan man jo kun have Marsag til at være meget tilfreds for saa vidt den anden Lov, hvad jeg haaber, nemlig Sportelloven, maatte udkomme samtidig med denne Lov. Men der er en anden Række Betragtninger, jeg ikke kan undlade at fremhæve, og det er, at det ikke er nok, at vi kunne sikke os, at der kan foregaa privat Skifte under en meget lidet indgribende Kontrol, naar der er Umyndige, men at dette ogsaa maa kunne ske, naar der er fraværende Arvinger. Der er derfor nogle Ændringsforslag, nemlig de, der findes under Nr. 13 og 14, som jeg tillægger den allerførste Betydning, og det er maaske ogsaa, naar Alt kommer til Alt, disse, der ville have den størst indgribende Betydning for selve Lovforslaget og for selve Udviklingens Skyld. Det kan nemlig ikke negtes, at, naar henses til den meget abstrakte Maalestok, hvorefter Udvandringen nu finder Sted til andre Verdensdele, og efter den meget store Færdighed, der overhovedet er bleven i i Verden, vil jo meget ofte Arv og Gjæld ikke kunne vedgaa, saaledes at altsaa Boet i dette Tilfælde kan blive besyret af nogle enkelte Kreditorer, ikke at tale om de større Gebyrer, der da maa erlægges, og at privat Skifte jo slet ikke kan finde Sted. Af den Grund have vi troet, at det

wilbe være rigtigst at opstille Ændringsforslaget under Nr. 14, isølge hvilket der skal indsettes en Fuldmægtig, der faar den samme Ret og den samme Forpligtelse, som en Børge har for en Umyndig. Man kan indvende imod dette Forslag, at det er noget Nyt, men selv om dette er Tilfældet, er det dermed ikke givet, at det er urigtigt. Vi maa huske paa, at, da Christian den 5tes Lov, og ældre Love overhovedet, bleve givne om den Art Sager, som vi her behandle, var der ikke den Samfærdighed og den Udvandring tilstede, som nu finder Sted. Men det, vi her foreslaa, er ikke en Gang noget Nyt, thi man kan gaa meget længere tilbage end til Forordningen af 11te September 1839, som den ærede sidste Læser henviser til; man kan gaa tilbage til selve Christian den 5tes Lov for, saa vidt jeg skjønner at faae noget ganske Analogt dertil. I denne Lovs 5—2—9 hedder det nemlig: „Er Arving saa vidt uden Riget borte, at hand ej inden Arv og Dag land faae at vide om den salbne Arv og møde til bestemte Tid, da skal hans næste vederhæftig Frænde, eller, om hand ingen haver, een anden vederhæftig Mand af Ovrigheden dertil forordnet være paa Skiftet“ o. s. v. Jeg skjønner ikke rettere, end at det er noget ganske analogt dermed, for ikke at henviser til § 6 i Forordningen af 11te September 1839. Man kan sige, at det er en svær Byrde at paalægge en Mand, at han saaledes skal være Fuldmægtig for en Bortreist. Ja, men det er ogsaa en Byrde at være Børge for en Umyndig. I Reglen, og jeg kan vel gjerne sige altid, vil det jo blive en Mand, som er interesseret i Sagen; den nærmeste Frænde, som omtales i Christian den Femtes Lov, vil vel ogsaa i dette Tilfælde blive valgt. Man har ogsaa ansørt, at det var meget kært, at der saaledes skulde paalægges en Bortreist Gjældskaar; men der er ingen Fare i saa Henseende, thi Skifteretten vil under alle Omstændigheder, selv om vort Forslag vedtages, kunne tilstaa den paa-gjældende Fuldmægtig samme Ret som Børgen for en Umyndig, og disse Udvandrere maa dog ogsaa tænke paa deres Fremtid og gjøre sig klart, hvad der forestaar i deres Hjem. Saa lad dem befuldmægtige en Anden; lad os dog ikke her hjemme komme til at lide i det Uendelige under, at en Herre falder paa at rejse til Amerika eller Australien. Jeg tror, at, naar Ændringsforslagene vedtages, kan Lovforslaget virke i den Aand, hvori det skal virke, nemlig at baade privat Skifte under en lidet indgribende offentlig Kontrol og Vedgaaelse af Arv og Gjæld kan finde Sted, og jeg skal derfor meget opfordre Thinget til at vedtage disse Forslag. Jeg er ikke ganske tilfreds med, at den ærede Ordfører sagde, at man kunde vælge mellem dem og Forslaget under Nr. 4, thi Forslaget under Nr. 4 siger kun, at privat Skifte kan finde Sted, for saa vidt der haves Oplysning om, at der er overveienende Grund til at vente, at